

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Secunda Secundæ Et Tertia Pars Divi Thomæ Complectitvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores, & praxim spectantes, maximè circa
Sacramenta, accuratè declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1664

Sect. III. De quibusdam ex parte Confessari requisitis ad valorem
Sacramentis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13826

III. In articulo mortis cuius Sacrodoti in absentia proprii commissa est jurisdictio ad absolvendum.

IV. Quis confetur mortis articulo.

V. Quis confetur proprius Sacerdos.

VI. Per proprium Sacerdotem non immediatus tantum Sacerdos intelligitur, sed mediatum.

VII. Dicitur, Martinum V. & Xistum IV. dicere videri, teneri fideles suo parrocho confiteri.

Circa mortis articulum, communis est sententia Doctorum, cuius Sacerdoti concessam esse jurisdictionem ad quemvis ab omnibus peccatis & censuris in absentia proprii Sacerdotis absolvendum, idque licet Sacerdos ille excommunicatus esset, hareticus, aut degradatus; unde & secluso scandalo, aut periculo perversionis teneretur moribundus tali Sacerdoti confiteri.

Per mortis autem articulum intelligitur, non solum quando quis jacet in extremis, & est morti proximus, sed quandoque est morale aliquod mortis periculum, ut cum quis periculosam navigationem est suscepturus, aut praelium cum hoste commissurus. Hac tamen jurisdictione non datur cuius Sacerdoti iure divino; sed ex concessione Ecclesie, tum quia omnis pastoralis potestas est concessa Petro, & per ipsum aliis Pastoribus & Sacerdotibus, tum quia Concilium Tridentinum sessione decima quarta, cap. septimo docet hoc pie in Ecclesia Dei cultoditum semper fuisse, ne hac occasione aliquis periret.

Difficultas hic est inter Auctores, quis intelligatur nomine proprii Sacerdotis. Quidam Joannes a Poliano Doctor Parisiensis per proprium Sacerdotem ita intelligi volebat parrochum, ut doceret neque Papam, neque Deum ipsum posse dare licentiam fidelibus confitendi religionis sine licentia Parochi. Deinde dicebat eos, qui religionis privilegiatis confessi fuerant, teneri eadem peccata iterum confiteri suo Parocho, tanquam proprio Sacerdoti. Sed hic Doctor damnatus est a Joanne XXII. extravagante *Vas electionis*, ubi dicit Pontifex, non magis teneri eos peccata illa iterum confiteri, quam si confessi ea fuissent ipsi Parocho. Praterea Benedictus XI. extravagante *Inter cunctas* hoc definit, dicens absurdum esse, quod per penitentiam dimissa peccata confiteri quis debeat, & quod liberatus debitor adhuc ad solvendum maneat obligatus. Quod intelligendum est, nisi subinde ex expresso vel tacito consensu penitentis aliud contingat, ut supra diximus in casibus reservatis.

Per proprium ergo Sacerdotem intelligitur, non immediatus solum Sacerdos, qualis est Parochus, sed etiam communis, nempe Episcopus respectu eorum qui sunt in diocesi illi subiecta, & Papa respectu totius Ecclesie, alioqui qui Episcopo aut Pontifici confiteretur in Paschate, non satisfaceret precepto Ecclesie, quod inquit P. Coninck disp. octava, dub. nono, numero sexagesimo sexto, est absurdissimum. unde sicut potest Parochus delegare suas vices simplici Sacerdoti in sua parochia, ita & potest Episcopus pro tota sua diocesi, & Pontifex pro toto orbe, sicque religionis privilegiati, qui habent hanc facultatem sibi a Pontifice concessam, possunt valide absolvere quosvis fideles sine licentia Parochi aut Episcopi, & hoc faciendo satisfaciunt precepto Concilii Lateranensis; sic enim confitentur vel proprio Sacerdoti, vel alteri cum eius facultate dum hoc faciunt cum licentia Summi Pontificis, qui est proprius Sacerdos respectu omnium fidelium.

Objici solet ex Martino V. & Xisto IV. extravagante *Dices* de Tregua & pace, ubi precipit mendicantibus, ut desistant predicare, quod parochiani non sunt obligati, saltem in Paschate, proprio Sacerdoti confiteri, quod de jure inquit teneretur parochianus, saltem in Paschate, proprio Sacerdoti confiteri. Respondetur cum Coninck num. sexagesimo septimo, & communi

solum ibi velle Pontifices teneri fideles in Paschate suis Parochis confiteri ratione Eucharistie, ut possint in Parochia sua communicare, non quod teneantur reconferri peccata semel rite per confessionem delata; hoc enim expresse definitum est a Joanne XXII. & Benedicto XI. ut vidimus, sed ea solum peccata, que ab ultima confessione commiserant, si in peccata mortalia prolapsi sint.

Addit Coninck ibidem, solum velle Pontificem teneri parochianos confiteri proprio Sacerdoti de jure seu jure communi, licet aliud ex privilegio permittatur. Deinde pacis servanda causa noluit Pontifex ut fratres publice tunc temporis concionarentur posse fideles satisfacere precepto Ecclesie, confitendo religionis privilegiatis, licet statim addat Pontifex per hoc non impediri dictos religionis quo minus secundo sua privilegia confessiones audiant, saltem modo non videtur dubium, quin fideles satisfaciunt precepto Ecclesie confitendo ejusmodi religionis, cum hoc sit confiteri proprio Sacerdoti, aut alieno de illius licentia; nec enim plus requirit Concilium Lateranense.

Cum etiam hac questio denuo moveretur a Parochis, iterum illud idem declaravit Clemens VIII. Bulla super hac re data anno 1592. vigesima secunda Decembris, ut refert Coninck citatus, num. sexagesimo sexto. Quid, si sub ratiabitione quis absolvat, dicendum sit videatur Suarez disp. 26. sect. prima, num. decimo tertio, & Sanchez lib. tertio de Matrimonio, disp. trigesima quinta, Coninck disp. octava, dub. 8. & alii: qui etiam late disputant quinam vel ex concessione juris, vel peculiari privilegio possint sibi Confessarium eligere.

SECTIO TERTIA.

De quibusdam ex parte Confessarii requisitis ad valorem Sacramenti.

QUAERES primò: Quomodo in Confessario ad confessiones audiendas necessaria sit approbatio Episcopi. Ratio dubitandi precipue delimitur ex Concilio Tridentino sess. 23. cap. decimo quinto de reformatione, ubi decernit nullum, etiam regularem posse confessiones secularium, etiam Sacerdotum audire, nisi ab Episcopis per examen, si ita vis videbitur, aut alias idoneus judicetur, & approbationem obtineat, &c. ubi cum Concilium expresse loquatur de audiendis confessionibus secularium, non requiritur per hoc decretum praevis approbatio Episcopi ad confessiones religionis aut religionum excipiendas, sed hi a Concilio suis relicti sunt statuti. Hi vero quibus beneficium aliquod confertur, cui annexa est cura animarum, non alia indigent approbatione, cum ipso facto quod ejusmodi beneficium ipsis detur, censentur idonei, & tacite approbentur: unde hi excipiuntur a Concilio loco citato.

Ad confessiones ergo audiendas ita necessaria est approbatio Episcopi, ut ea non habita nullus valide hoc Sacramentum administrare possit. haec vero approbatio non dat jurisdictionem ullam, sed solum est authenticum testimonium quo declaratur persona illa idonea, cui jurisdictione concedatur. Unde Concilium Tridentinum loco citato dicit, neminem sine hac approbatione posse

VIII. Deinde probabile videtur, solum significare Pontificem ad quod tenentur fideles jure communi.

IX. Hic religionis potestatem absolventi expressit declaravit Clemens VIII.

I. Quomodo in Confessario necessaria sit approbatio Episcopi.

II. Ad Sacramentum Penitentiae valida administranda requiritur approbatio Episcopi.

posse confessiones secularium audire, quod de validâ confessionum exceptione & communiter intelligi solet, & declaravit congregatio Cardinalium.

III. *Hac approbatio fieri debet à proprio Episcopo Sacerdotis.*
 Approbatio autem hæc fieri debet ab Episcopo loci in quo habitat Sacerdos, non penitens, si sint in diversâ diœcesi, tum quia approbatio est actus jurisdictionis: deinde bis hoc declararunt Cardinales ex ore Pontificis, ut refert Suarez disp. vigesima octavâ, sect. sexta, nec ad alium spectat cognoscere mores & sufficientiam hujus Sacerdotis, quam ad proprium ipsius Episcopum. Non tamen est necesse, ut Episcopus semper per se hoc præstet, sed per alium, cui ob doctrinam, & prudentiam id munus committat.

IV. *Ante Concilium Tridentinum non tam stricta requirebatur approbatio.*
 Et hæc post Concilium Tridentinum: antea enim ex commissione Parochi potuisset quis Sacerdos confessiones audire, nec aliud à jure requirebatur ut ipsis committi posset jurisdictione. Verum est quidem religiosos mendicantes debuissent juxta Clementinam *Dudum* de sepulturis, præsentari Episcopis, non ut proprie approbarentur, sed ut immediatè ab iis jurisdictionem acciperent, suisque uti possent privilegiis, quam si negassent Episcopi, jus eam ipsis tunc concedebat. Sæculares verò Sacerdotes sine ullâ præsentatione à Pastoribus ad hoc munus assumi poterant.

V. *Sitne approbatus in uno loco approbatus ubique.*
 Quares secundò: Utrum approbatus in unâ diœcesi censetur approbatus ubique. In primis certum est, si Pastor simul cum suo parochiano in Oppidum aliquod extra diœcesim se conferat, non egere eum novâ approbatione, ut illius confessionem ibidem audiat, cum jurisdictione, ut dici solet, non definitur locis, sed personis.

VI. *Tres hæc de re sunt sententia.*
 Tres hæc in parte sunt sententiæ: Prima ait, quoties quis approbatus in unâ diœcesi transfert se ad aliam, egere novâ approbatione, ita Valquez hic, quæst. nonagesimâ tertiâ, art. tertio, dub. quarto. Secunda sententia est Suarii hic, disp. 28. sect. 7. & nonnullorum aliorum, qui dicunt non egere novâ approbatione, nisi ita transeat ad aliam diœcesim, ut mutet domicilium, seu animo ibi habitandi. Tertia demum sententia est, approbatum in unâ diœcesi non omnino egere ulteriori approbatione, ut confessiones audiat in aliâ: ita Henriquez lib. septimo de Sacramentis, cap. duodecimo, num. quarto, & alibi, qui plurimos citat, atque duos Archiepiscopos, qui interfuerant Concilio, idem sensisse, Coninek disp. 8. dub. septimo, num. 57. nisi Episcopus in suâ diœcesi prohibeat (quod inquit ille jure potest) ne in suâ diœcesi ullus Confessarius quantumvis alibi approbatus, ad confessiones audiendas assumatur, aut exponatur, nisi ab ipso Episcopo approbatus sit: idem tenet Præpositus quæstione octavâ, dub. quarto, & probabile putat Tannerus, Fagundez, & alii multi.

VII. *Approbatio duobus modis dari potest.*
 Notandum cum Coninek citato, num. quinquagesimo sexto, & aliis dupliciter posse aliquem ab Episcopo approbari, primò pro certis tantum personis & loco, ubi magna non requiritur scientia, & alia quædam ad confessiones audiendas, ut si judicetur idoneus ad pueros audiendos, non approbatur in ordine ad omnes, etiam in illâ diœcesi: imo ut notant communiter omnes, minus requiritur ad monialium confessiones audiendas, quam mercatorum, sicque approbari poterit seu judicari idoneus qui illas audiat, non qui hos.

R.P. Comptoni Theol. Schol. Tom. II.

Alio modo judicatur quis absolutè idoneus sine restrictione ad confessiones audiendas, & de hac approbatione procedit præsens difficultas, utrum scilicet qui in uno loco est absolutè approbatus, possit ubique confessiones audire sine ulteriori approbatione.

Ut ergo rem hæc concludam, quamvis olim tertiam sententiam cum ejus Auctoribus probabilem esse existimaverim, nunc tamen ob Bullam Urbani VIII. anno 1628. apud Cardinalem de Lugo disp. 21. de Pœnitentiâ, sect. secundâ, num. vigesimo nono, eam nullo modo amplectendam censeo, nec approbationem in uno loco ad confessiones in alio excipiendas sufficere.

VIII. *Dicendum, approbationem in uno tantum loco non sufficere.*

SECTIO QUARTA.

De aliis in Confessario ad excipiendas confessiones necessariis.

QUARES tertio: Quæ bonitas & scientia requiratur in Confessario ad hoc munus rectè obendum? Quoad primam de bonitate esto ad hoc Sacramentum prout decet, & sine novo peccato administrandum requiratur sanctitas ministri, seu ut sit in gratiâ, cum sancta sanctè tractari debeant, ut in tractatu de Sacramentis in genere diximus, ad hoc tamen ut validè absolvat, nulla requiritur sanctitas in ministro, imo nec fides, sed fieri validè potest à Sacerdote etiam hæretico.

I. *De bonitate in confessario ad hoc munus requisita.*

Quoad secundam de scientiâ, certum est aliquam requiri, cum Sacerdos sit hac in re Judex, ad judicium autem ritè ferendum aliqua cognitio est necessaria. Communiter tamen, ut hoc munus sufficienter obire possit, ea scientia sufficere censetur, qua in genere distinguere mortale peccatum possit à veniali, licet in particulari ea semper non discernat, cum hoc sæpè nec docti faciant: unde licet non semper distinguat, nec distinguere possit omnes circumstantias aggravantes, non obstat; sufficit enim quòd aliquid norit, & de aliis possit dubitare, & doctos consulere. Minor tamen scientia requiritur, ut quis hominem doctum confitentem audiat, quam indoctum, ut cum Caietano docet Suarez disputat. vigesima octavâ, sect. secundâ, num. quinto contra Navarrum, cum pœnitenti accusanti se vel excusanti credere debeat Confessarius.

II. *Aliquam in confessario necessariam esse scientiâ, certum est.*

Nulla autem ignorantia facit, ut absolutio non sit valida, nisi Sacerdos sit ejusmodi ut actum morale non cognoscat, etiam quoad illam communissimam rationem peccati, quam tamen ignorantiam putat Suarez numero decimo esse rarissimam, imo ferè impossibilem in homine ratione utente, & confessionem audire volente. Adde, si quis valdè ignoranti confiteatur, modò tamen Sacramentum sit validum, non tenèri eum peccata illa iterum confiteri, licet Sacerdos de iis judicare non potuerit; sufficit enim quòd penitens semel totum illud factum in valido Sacramento Pœnitentiæ aperuerit, ita ut etiam Confessarius illud totum audierit.

III. *Rarissimè contingit, ut absolutio ratione ignorantiam in confessario non sit valida.*

In quo est differentia inter eum qui dum peccata confitetur, advertit Confessarium dormivisse, & aliqua ex iis peccatis omnino non audivisse; tunc enim Sacerdos factum omnino non audivit, sed perinde se habuit, ac si fuisset furdus. Nec dimidiatur tunc confessio, & directè solum absolvitur

IV. *Aliud est si Confessarius peccatum aliquod grave omnino non audivisset.*